

Περίληψη των θέσεων του Μιλέρ σχετικά με το Φο-Πο στο κείμενο «Ο Άνθρωπος με τους Λύκους»

Η πατρική μεταφορά είναι η σχέση αιτιότητας ανάμεσα στον πατέρα ως αίτιο και τον ευνουχισμό ως αποτέλεσμα. Αρχικά ο Μιλέρ επιχειρεί να υποστηρίξει ότι ο Λακάν στο «προκαταρκτικό ερώτημα» φαίνεται να αποσυνδέει αυτή την άμεση σχέση του πατέρα με την φαλλική σημασία. Εκτιμά ότι όταν ο Λακάν αναρωτιέται για την αποσύνδεση της διάκλεισης του Ονόματος-του-Πατρός από την έκθλιψη του φαλλού, έχει σαν (μη έκδηλη) αναφορά τον Άνθρωπο με τους Λύκους. Σε αυτό το κείμενο ο Λακάν αναρωτιέται, μας λέει αρχικά ο Μιλέρ, αν το Φο είναι η συνέπεια της διάκλεισης του Ονόματος-του-Πατρός ή αν είναι ένας ανεξάρτητος μηχανισμός.

Το ζήτημα στην περίπτωση του Ανθρώπου με τους Λύκους επικεντρώνεται στο αν υπάρχει φαλλική σημασία. Δηλαδή το πρόβλημα δεν φαίνεται να επικεντρώνεται στην ανάληψη του Ονόματος-του-Πατρός αλλά σε αυτή του ευνουχισμού. Διερωτάται λοιπόν ο Μιλέρ αν μπορούμε να διαχωρίσουμε αυτά τα δυο ή τουλάχιστον να τα διαχωρίσουμε εν μέρει.

Η συγκυρία έκλυσης στον Άνθρωπο με τους Λύκους προκαλείται περισσότερο από την μεριά του Φο παρά από τη μεριά του Π. Η έκλυση έχει να κάνει εδώ με μια προσβολή στο ναρκισσισμό του. Αυτό που είναι κάθε φορά απειλητικό για τον Άνθρωπο με τους Λύκους είναι όταν το πρόσημο μείον πλησιάζει τον φανταστικό φαλλό του. Είναι σαν ο φαλλός να είχε λειτουργία Ονόματος-του-Πατρός. Στον Άνθρωπο με τους Λύκους δεν έχουμε φαλλική σημασία αλλά φαλλική φαντασιωποίηση που λειτουργεί περίπου το ίδιο, αλλά όχι ακριβώς το ίδιο αφού κάθε φορά που βάλλεται η εικόνα του, έχουμε έκλυση.

Το ερώτημα είναι αν τα ψυχωτικά φαινόμενα (φαινόμενα Φο) του Ανθρώπου με τους Λύκους μπορούν να τοποθετηθούν σε μια γραμμή αιτιότητας ανεξάρτητη ή σχετικά ανεξάρτητη από την διάκλειση του Ονόματος-του-Πατρός. Κατόπιν, το ερώτημα είναι αν θα μιλάμε για ψύχωση μόνο όταν θα υπάρχει Πο και Φο ή και όταν θα υπάρχει Φο χωρίς Πο. Πρόκειται για ένα

μεγάλο ζήτημα κλινικής και ορολογίας, που μπορεί να αλλάξει ή το λιγότερο να μετακινήσει την αντίληψη που έχουμε για την ψύχωση.

Τα πάντα εξαρτώνται από τον ορισμό που θα δώσουμε στην αιτιότητα. Για τον Λακάν η αιτιότητα ήταν ότι το Πο προκαλεί το Φο. Διερωτάται λοιπόν ο Μιλέρ αν μπορούμε να χαλαρώσουμε λίγο αυτή την αιτιότητα. Αν δεν μπορούμε να την χαλαρώσουμε, θεωρεί ότι θα πρέπει να μιλήσουμε για ψευδό-Όνομα-του-Πατρός.

Το ερώτημα είναι αν μπορούμε να συλλάβουμε το Φο χωρίς Πο ή αν σε όλες τις περιπτώσεις όπου υπάρχει Φο, υπάρχει και Πο. Ο Μιλέρ προτείνει να εξεταστούν όλα τα πιθανά σενάρια: Την στανταρντ περίπτωση του Ονόματος-του-Πατρός Π-Φ, αυτή του Σρέμπερ Πο-Φο, τις περιπτώσεις borderline Π-Φο και τέλος τις περιπτώσεις Πο-Φ. Επίσης δεν θεωρεί παράλογο να πει ότι ορισμένες περιπτώσεις borderline, κρατούνται στην νεύρωση γιατί υπάρχει το Π αλλά υπάρχουν φαινόμενα που παράγοντα εξαιτίας του Φο.

Μπορούμε να αποσυνδέσουμε τη σχέση αιτιότητας ανάμεσα στον πατέρα και τον φαλλό; αναρωτιέται ο Μιλέρ. Στον Λακάν ο πατέρας ως σημαίνον είναι αίτιο και ο φαλλός ως σημαινόμενο είναι αποτέλεσμα. Το Π λοιπόν έχει ως αποτέλεσμα το Φ.

Εν τέλει, σχολιάζοντας την παράγραφο στην σελ. 571 στο «προκαταρκτικό ερώτημα» (αν το Φο δημιουργήθηκε από την κλήση μέσα στο συμβολικό της πατρικής μεταφοράς ή αν είναι προϊόν, σε έναν δεύτερο βαθμό, της έκθλιψης του φαλλού), ο Μιλέρ καταλήγει ότι σε ένα πρώτο χρόνο το Πο μεταφράζει την έκθλιψη του φαλλού και σε ένα δεύτερο χρόνο για να επιλυθεί αυτή η έκθλιψη του φαλλού παράγει το φαινόμενο της δολοφονίας των ψυχών (τοπική παλινδρόμηση στο στάδιο του καθρέφτη). Κατά τον Μιλέρ αυτή η παράγραφος περιπλέκει τη σχέση ανάμεσα στο Πο και το Φο αλλά δεν αποσυνδέει τους δυο όρους. Ανοίγει ένα περιθώριο, δηλαδή υπάρχουν διάφοροι τρόποι να λυθεί η έκθλιψη του φαλλού. Έτσι αυτή η παράγραφος από μόνη της, υποστηρίζει ο Μιλέρ δεν μας εξουσιοδοτεί να αποσυνδέσουμε το Πο από το Φο, ανοίγει απλά ένα εύρος λύσεων για την έκθλιψη του φαλλού.

Η διάκλειση του Ονόματος-του-Πατρός παράγει στο φαντασιακό δυο αποτελέσματα: ένα αναγκαίο, την έκθλιψη του φαλλού και ένα ενδεχόμενο, τον δρόμο επίλυσης που διαλέγει το υποκείμενο για να επιλύσει την έκθλιψη του φαλλού.

Ο Μιλέρ καταλήγει ότι στον Άνθρωπο με τους Λύκους διατηρείται η σύνδεση ανάμεσα στο Πο και το Φο, αφού παρότι βρίσκουμε στην περίπτωση του μια πληθώρα φαντασιακών πατεράδων, λείπει η συμβολική διάσταση του πατέρα.

Στο τέλος του κειμένου ο Μιλέρ υποστηρίζει ότι δημιουργείται μια αντίθεση στο σχήμα Όνομα-του-Πατρός ως σημαίνον - φαλλός ως σημαινόμενο, την χρονική στιγμή που ο Λακάν κάνει τον φαλλό ένα συμβολικό σημαίνον. Αυτό που θα ονομάσει Φ αντιτίθεται στην πατρική μεταφορά: ΟΠ-φ. Αλλά το Φ την ίδια στιγμή συμπυκνώνει τη σχέση του Ονόματος-του-Πατρός με τον φαντασιακό φαλλό, δηλαδή το Φ, κατά τον Μιλέρ, συμπυκνώνει και συνοψίζει την πατρική μεταφορά.